

Kvartalsinfo fra Anne Karin og Peter Michael Lauritzen, Jos, april 2010

I går havde vi, hvad vi kalder familiegruppemøde på ungdomshjemmet, Transition House. Vi sang en hel del tilbedelsessange. En ung mand fra Sierra Leone, som var på besøg, gav sit bevægende vidnesbyrd om, hvordan Gud gav ham drømme, som ledte ham til at blive en kristen, efter at han var vokset op som muslim. Det er slet ikke en ualmindelig ting på disse kanter, at Gud giver drømme, der leder muslimer til tro på Jesus, og det er noget, vi finder stor opmuntring ved. På vores familiemøde var der en af de store drenge, der bad nogenlunde, som følger: ”Kære Gud, tak for de mennesker, som støtter dette arbejde. Jeg kender dem jo ikke, men det gør du, og jeg beder om, at du vil velsigne dem og beskytte dem”. Jo, drengene og pigerne, der bliver hjulpet igennem dette børnearbejde ved godt, at der er mennesker fra andre dele af verden, som beder for dem og støtter arbejdet, og de er taknemmelige.

Tusindevis af kristne kvinder demonstrerede imod voldshandlingerne. Her går nogle af dem forbi vort hus.

Krise

Det er vist en ganske kendt sag i Danmark, at Jos og Plateau State har været igennem vanskelige tider i dette år. Det startede tidligt søndag morgen d. 17. januar. Der havde været strid mellem kristne og muslimer et sted i Jos omkring genopførelsen af et muslimsk beboelseshus i et område af byen. Den morgen, ganske tidligt, blev de kristne angrebet, og det udviklede sig derefter til mange myrderier, afbrændinger af bygninger og plyndringer. Der var voldshandlinger fra begge sider, og soldater blev sat ind. Værst blev det om tirsdagen, hvor vi fra vores grund kunne se store røgmasser stige op fra brændende huse ikke så langt fra, hvor vi bor. Siden disse meget slemme dage, hvor mindst 300 (og sandsynligvis adskillige flere) blev dræbt, har der været flere episoder med myrderier fra begge parter side. Langt den værste

fandt sted meget tidligt søndag d. 7 marts, hvor over 300 kristne, mest kvinder og børn, blev slået ihjel af muslimske fulaner i tre landsbyer ikke langt fra Jos.

Endda så sent som i går, tirsdag d. 6/4, var der uroligheder i Dogon Dutse-området, der hvor Kristi Lutherske Kirkes danskopførte gæstehjem ligger. Heldigvis er der udstationeret en hel del soldater i området, ligesom i resten af Jos, og situationen blev ret hurtigt bragt under kontrol. En kristen mand blev dræbt af en soldat, og der var sårede personer efter hændelsen.

Det er vist indlysende, at så mange voldshandlinger, som der har været i området her, godt kan give mennesker en følelse af utryghed. Mange, ikke mindst nigerianere, som stammer fra andre delstater, har da også valgt at rejse væk. De mange rygter, der nærmest svirrer i luften, og som bl.a. handler om muslimske planer om magtovertagelse i staten, giver grund til utryghed hos mange. For manges vedkommende har der været søvnløse nætter, fordi der kan finde angreb sted, og man har været på vagt om natten.

For os har det været en meget udfordrende og bevæget tid, og vi er naturligvis følelsesmæssigt involveret, idet voldshandlingerne kommer tæt på. Mange af vore venner her har mistet slægtninge eller venner og er således helt direkte berørt af krisens tragedier.

Midt i alt det forfærdelige, der har fundet sted, har vi dog søgt og fået trøst hos ham, der siger: ”Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.” Hvor meget lettere er imidlertid ikke vores situation i forhold til dem, der ikke har andre steder at tage hen, og som føler sig så truet? Derfor bliver der også bedt meget for situationen, og vi er taknemmelige for alle, som er med til at bede for fred og Guds riges fremgang i Nigeria. Netop i denne urolige periode er der flere muslimer, der har taget imod evangeliets gode budskab, hvilket vi glæder os meget over, og hvilket vi hele tiden beder om forsat må ske.

Selv om vore børn, Johanna og Jonathan, ikke har kunnet gå helt upåvirkede af krisen, så må vi blot takke Gud for, at de har klaret det så godt. Desværre har krisen betydet, at de har mistet hen ved tre ugers skolegang. Dette har dog mere været ærgerligt for os forældre end for børnene, som ikke havde nogen problemer med at have ekstra tid til leg.

Ny skole

Anne Karin har i dette år været meget involveret i et nyt skoleprojekt, som hun og en gruppe kolleger arbejder på. I landsbyen Gyero, ca. 25 km uden for Jos, bor der godt 100 piger og drenge på et af City Ministries' centre. Det er fortrinsvis børn, der går i 1.- 6. klasse, som bor der, og de har indtil videre gået på landsbyens offentlige skole. Denne skole har ikke på noget tidspunkt været optimal, og i dette år har der stort set ikke fundet undervisning sted på skolen, efter at lærere uden de påkrævede eksamensbeviser er blevet fyret. Da der heller ikke er nogen udsigt til, at skolen

kommer til at fungere godt igen, er der taget en beslutning om at oprette vor egen skole på børnecentret, som allerede har fire klasselokaler, et bibliotek og visse lærerkræfter.

Planlægningsgruppen har indtil videre beskæftiget sig med at overveje mulighederne for at oprette skolen, de økonomiske implikationer, undervisningsplaner, jobbeskrivelser mm.

Vi håber på god opbakning til dette skoleprojekt, som bl.a. indebærer, at der skal findes kompetente lærerkræfter, som er villige til at blive aflønnet med en filantropisk lille løn. Endvidere skal nogle folk trænes til at kunne undervise bedre, end de kan nu.

Sandsynligvis vil den nye skole kunne starte til september, hvor nigerianske skoler starter deres skoleår.

7 drenge blev selvstændige

I maj 2009 blev vores første og foreløbig største hold drenge færdige med deres ”studentereksamen”, (indtil da har vi kun haft enkelte drenge, som blev færdige en ad gangen). De 7 har virket som volontører på nogle af vore andre børnecentre i ca. 4 måneder, hvilket er gået ganske godt. Derefter fik de hver en sum penge til at leje et værelse og skaffe sig visse fornødenheder, og nu bor de så selv og klarer sig selv. Det er ikke så nemt i et land, hvor arbejdsløsheden er meget høj, men de klarer sig. To af dem er i andre byer, hvor de har arbejde, men de har alle et ønske om at kunne videreuddanne sig. Det har City Ministries ikke økonomi til at støtte dem i, så de må prøve, om de selv kan skaffe de nødvendige ressourcer for at kunne læse videre.

Vi, der er deres ”onkler og tanter”, er spændte på og håber på at opleve, at disse unge mænd virkelig kan klare sig godt. Det er ligesom det, der viser, om alle anstrengelserne for at hjælpe børnene er succesfulde. Sidenhen vil der også være piger, der bliver sendt ”hjemmefra”, de er bare kommet ind på børnecentre senere end drengene.

Mange tak til dig, der har læst brevet her, tak for din interesse for gadebørnsarbejdet i Jos, Nigeria. Tak for din evt. støtte igennem forbøn og/eller givertjeneste. Vi værdsætter meget den interesse og medleven, som mange udviser.

Kærlig hilsen Anne Karin og Peter Michael Lauritzen

Jonathan og Johanna går på en amerikansk, kristen skole